

учени Сачинитель руснячке грамматике печатане 1834 год. у Прземислу пита на страни 188 съ удивлениемъ: „Како є могао Г. Вац. Золеска руснячке пѣсме съ польскимъ писмени писати?“ Яо, за име Божиє одговарамо мы, а запто не? та заръ су и писмена єдномъ само нарѣчию силомъ привилегия, монопола, присѣгомъ или проклетствомъ дарована? заръ ние доста што насъ земљ, нарѣчия, иѣроисповѣданія и правописи разцеплюю, заръ ће мојоштъ и слова за неприступни законъ узети? То є опако и неузаймно! — Полячки Списатель Войциехъ Свейковски пише у свомъ саставку о польскомъ правопису у Варшави 1830 овако: „Nie uczylem sie obcych dyalektow Slawianskich, nie umiem o nich sadzie.“ И опеть є управо за испитивањ и осниванј правописа каквогъ славянскогъ нарѣчия, необходимо нужно знанј други славянски нарѣчия. Безъ свестранногъ познаванј другији славянски језика, ние у станю ни єданъ Славянски книжевникъ свой властити материји језикъ у унутарнѣмъ свомъ саставу и правилности разумети и сватити. У польскомъ Лѣтопису *Powszechny Pamietnik nauk a umiejetnosti, Krakowa 1835*“ ставили су издаватељи съ похвалномъ намеромъ нека Ческа сачинения одъ нашегъ врсногъ Шаффарика и Палацкогъ на польски језикъ преиначена, кои садржай целогъ се славянскогъ народа тицаше. Неки Полякъ и рецензентъ писао є сверху тога съ особи-